

Het Parool

22 april 2016 vrijdag
PS Vrijdag; Blz. 43

Smulpapen

Terug naar het Smulbos

Vorige week floepte er achter in mijn geheugen een lampje aan, zoals dat soms ook gebeurt als je er plotseling achter komt dat je al een uur lang Never alone van 2 brothers on the 4th floor aan het neuriën bent, of je op de fiets afvraagt hoe het afgelopen zou zijn met Chantal, het meisje dat op de basisschool schuin achter je zat. In dit geval was ik in het Flevopark daslook aan het plukken voor mijn überhippe bloemetjesboter (zie het recept van vorige week), en ineens drong het woord 'Smulbos' zich op.

Het was 2004 toen Thomas van Slobbe, de directeur van de kleine natuur- en duurzaamheidsstichting wAarde, voorstelde om bossen aan te planten waar mensen allerlei lekkers konden plukken. "Bessen, wilde paddenstoelen, tamme kastanjes... Noem maar op." Vooral allochtonen, zei de stichting in een persbericht, hadden aangegeven dat ze het jammer vonden dat er zo weinig te wildplukken viel in de Nederlandse natuur.

Wat de directeur verder nog zei, verstond niemand - zijn verhaal werd overstemd door homerisch gelach uit alle hoeken, en knetterende kritiek. Eten plukken in het bos, dat was toch niet meer van deze tijd? De Telegraaf kopte 'Smulbos speciaal voor allochtonen', LPF-Kamerlid João Varela sprak van een 'apenbos', en het idee van het bos om te smullen verdween even snel als het was opgekomen.

Wie had kunnen bevroeden welke vlucht het eten uit de wilde natuur zou gaan nemen - en niet eens per se bij allochtonen, maar vooral bij stedelijke twintigers met baarden en hippe restaurantkoks? Als straks de heerlijke schermen van de vlier weer te zien zijn, zie je ze overal weer ondersteboven in de bomen hangen.

Het hele Smulbos-debacle was bovendien nog ruim voordat iedereen zijn product "(h)Eerlijk" ging noemen, dus zelfs wat de naam betreft was de stichting wAarde zijn tijd ver vooruit. Die stichting bestaat trouwens nog steeds: op de website maken ze trots melding van het feit dat het woord 'wildplukken' nu in de Van Dale is opgenomen.

Wat er geworden is van João Varela, dat weet niemand.

Hiske Versprille is principieel omnivoor en kookt stoere gerechten in haar rommelige keukentje.